

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 30 września 2015 roku w sprawie z powództwa M. B. przeciwko (...) Spółki Akcyjnej V. (...) z siedzibą w W. o zapłatę, Sąd Rejonowy w Zgierzu zasądził od (...) Spółka Akcyjna V. (...) z siedzibą w W. na rzecz M. B. kwotę 5.000 złotych z ustawowymi odsetkami od dnia 13 lipca 2014 roku do dnia zapłaty oraz zasądził od (...) Spółka Akcyjna V. (...) z siedzibą w W. na rzecz M. B. kwotę 867,00 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu.

Apelację od powyższego wyroku wniosła strona pozwana, zaskarżając go w całości. Zaskarżonemu orzeczeniu zarzuciła:

1. naruszenie przepisu art. 233 § 1 k.p.c. mające wpływ na treść orzeczenia, przez:

a) dokonanie dowolnej, nie zaś swobodnej oceny dowodów, co doprowadziło Sąd I instancji do błędnego ustalenia, że umowa ubezpieczenia zawarta przez pozwanego z E. W. („Umowa ubezpieczenia”) była kontynuacją umowy zawartej przez E. W. z (...) S.A. (...), podczas, gdy Umowa ubezpieczenia była to nowa umowa, zawarta z innym podmiotem na warunkach i zasadach odpowiedzialności zupełnie odmiennych od umowy ubezpieczenia zawartej przez E. W. uprzednio z InterRisk, w konsekwencji czego Sąd I Instancji błędnie uznał, że pozwany odpowiedzialność w niniejszej sprawie ponosi i zasądził na rzecz powódki roszczenie;

b) dokonanie dowolnej, nie zaś swobodnej oceny dowodów, w postaci treści przedłożonej Umowy ubezpieczenia w tym polisy potwierdzającej jej zawarcie oraz wniosku o zawarcie Umowy ubezpieczenia, co doprowadziło Sąd I instancji do błędnego ustalenia, że umowa ubezpieczenia zawarta przez pozwanego z E. W. była kontynuacją umowy zawartej przez E. W. InterRisk, podczas, gdy wskazane dokumenty w żadnym zapisie nie stanowiły o kontynuacji umowy ubezpieczenia uprzednio zawartej z innym podmiotem (w tym na odmiennych zasadach i warunkach ubezpieczenia), w konsekwencji czego Sąd I instancji błędnie uznał, że pozwany odpowiedzialność w niniejszej sprawie ponosi i zasądził na rzecz powódki roszczenie;

c) dokonanie dowolnej, nie zaś swobodnej oceny dowodów w postaci pięciu odpisów wniosków o zawarcie umowy ubezpieczenia „Polisa na Ciebie” przedłożonych do akt przez pozwanego, a złożonych pozwanemu przez agencję (...) w ramach współpracy i uznaniu przez Sąd I instancji, że nie mają one znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy, podczas gdy prawidłowa oceny wskazanych dowodów wraz z prawidłową oceną zeznań świadków winna doprowadzić Sąd I instancji do ustalenia, że są istotne dla rozstrzygnięcia sprawy, w konsekwencji czego Sąd I instancji błędnie uznał, że pozwany odpowiedzialność w niniejszej sprawie ponosi i zasądził na rzecz powódki roszczenie;

d) dokonanie dowolnej, nie zaś swobodnej oceny dowodów w postaci wniosków o zawarcie umowy ubezpieczenia „Polisa na Ciebie”, w tym wniosku o zawarcie Umowy ubezpieczenia, polegające na uznaniu, że zawarcie adnotacji o kontynuacji i numerze polisy InterRisk na wniosku o zawarcie Umowy ubezpieczenia z E. W. świadczyło o kontynuacji umowy uprzednio zawartej przez nią z InterRisk przez pozwanego podczas gdy praktyki takiej nie miał pozwany w ogóle, w tym również w ramach współpracy z Agencją (...) co wynika ze zgromadzonych wszystkich wniosków o zawarcie umowy ubezpieczenia „Polisa dla Ciebie” przedłożonych w ramach współpracy przez Agencję (...) pozwanemu;

e) dokonanie dowolnej nie zaś swobodnej oceny dowodów z zeznań świadków B. W. (obecnie O.) i A. W. i daniu wiary tym zeznaniom w zakresie, w jakim świadkowie ci zeznali, że poinformowali E. W. o tym, że zawarta Umowa ubezpieczenia z pozwanym będzie stanowić kontynuację uprzednio zawartych przez nią umów, podczas gdy świadkowie ci również zeznali, że standardem było umieszczenie na wniosku o zawarcie umowy „Polisa na Ciebie” adnotacji o numerze polisy umowy ubezpieczenia zawartej z innym ubezpieczycielem, zaś adnotacji nie ma na żadnym z przedłożonych przez Agencję wniosku, tym samym uznać należało zeznania świadków w tym zakresie nie zasługują na danie im wiary;

1. naruszenie przepisów prawa materialnego, tj.:

a) art. 385¹ k.c. poprzez jego zastosowanie i uznanie §15 OWU za niedozwoloną klauzulę umowną, podczas gdy brak było przesłanek do uznania tego zapisu za klauzulę niedozwoloną bowiem nie kształtują praw i obowiązków konsumenta w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy;

b) art. 65 § 2 k.c. w zw. z §15 ust. 2 OWU poprzez jego niezastosowanie w konsekwencji czego Sąd I instancji niewłaściwie uznał, że pozwany ponosi odpowiedzialność w zakresie zawartej umowy ubezpieczenia również za śmierć E. W., która nie nastąpiła w wyniku nieszczęśliwego wypadku.

W oparciu o wskazane zarzuty strona pozwana wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie powództwa w całości i orzeczenie o kosztach procesu w tym kosztach zastępstwa procesowego według norm przepisanych za obie instancje.

W odpowiedzi na apelację powódka wniosła o jej oddalenie oraz zasądzenie kosztów postępowania apelacyjnego, w tym kosztów zastępstwa radcy prawnego wg norm przepisanych od pozwanej na rzecz powódki.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

apelacja nie jest zasadna i podlega oddaleniu.

Zgodnie z art. 505¹³ § 2 k.p.c. jeżeli Sąd drugiej instancji nie przeprowadził postępowania dowodowego, uzasadnienie wyroku powinno zawierać jedynie wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku z przytoczeniem przepisów prawa.

Sąd pierwszej instancji przeprowadził prawidłowo postępowanie dowodowe, na podstawie którego dokonał istotnych do rozstrzygnięcia sprawy ustaleń. Ustalenia te Sąd Okręgowy w Łodzi uznaje za prawidłowe i przyjmuje za własne.

Na wstępie koniecznym jest odniesienie się do sformułowanych przez skarżącego zarzutów naruszenia przepisów postępowania, gdyż wnioski w tym zakresie z istoty swej determinują rozważania co do pozostałych zarzutów apelacyjnych, bowiem jedynie nieobarczone błędem ustalenia faktyczne, będące wynikiem należyście przeprowadzonego postępowania mogą być podstawą oceny prawidłowości kwestionowanego rozstrzygnięcia w kontekście twierdzeń o naruszeniu przepisów prawa materialnego.

Podniesiony przez skarżącego zarzut obrazy prawa procesowego w postaci

art. 233 k.p.c. jest chybiony. Wbrew stanowisku pozwanego Sąd Rejonowy dokonał wszechstronnej i wyczerpującej analizy materiału dowodowego, w tym zeznań wskazanych świadków i wywiedzione przez niego konkluzje były trafne. Należy podkreślić, że ocena wiarygodności mocy dowodów przeprowadzonych w sprawie wyraża istotę sądenia w części obejmującej ustalenie faktów, ponieważ obejmuje rozstrzygnięcie o przeciwnych twierdzeniach stron na podstawie własnego przekonania sędziego, powziętego w wyniku bezpośredniego zetknięcia ze świadkami i stronami. Jeżeli z określonego materiału dowodowego sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to ocena sądu nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów i musi się ostać, choćby w równym stopniu na podstawie tego samego materiału dowodowego dawały się wysnuć wnioski odmienne. Tylko w przypadku, gdy brak jest logiki w wiązaniu wniosków z zebranymi dowodami lub gdy wnioskowanie sądu wykracza poza schematy logiki formalnej, albo wbrew zasadom doświadczenia życiowego, nie uwzględnia jednoznacznych praktycznych związków przyczynowo - skutkowych, przeprowadzona przez sąd ocena dowodów może być skutecznie podważona. Skarżący powinien zatem wskazać, jakie kryteria oceny zostały naruszone przez sąd przy analizie konkretnych dowodów, uznając brak ich wiarygodności i mocy dowodowej lub niesłusznie im taką moc przyznając (zob. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23 stycznia 2001 r., IV CKN 970/00, Lex nr 52753, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 lipca 2005 r., III CK 3/05, Lex nr 180925), a także wskazać, dlaczego w świetle doświadczenia życiowego, wnioski, jakie wywiódł sąd dokonując tej oceny są niewłaściwe. Tymczasem sformułowany przez skarżącego zarzut uchybienia art. 233 k.p.c. takich uchybień nie wykazuje. W ocenie Sądu Okręgowego Sąd I instancji sprostał standardom dotyczącym oceny zeznań świadków oraz stron i w konsekwencji dokonał prawidłowych ustaleń. Sąd I Instancji nie

tylko szczegółowo omówił, którym dowodom i w jakiej części nie przyznał waloru wiarygodności, ale też opisał dlaczego poszczególne dowody uznał za godne wiary i stanowiące podstawę ustaleń faktycznych.

Sąd I instancji wbrew stanowisku skarżącego słusznie uznał za udowodnioną okoliczność, iż matka powódki została poinformowana przez B. W. pracującą w Agencji (...), gdzie zawarto umowę, iż będzie ona stanowić kontynuację dotychczasowych umów pod warunkiem dodania do wniosku o zawarcie umowy stosownej adnotacji. Wniosek taki można było bezsprzecznie wyprowadzić z zeznań świadków tj.: B. W. (obecnie O.), A. W. oraz M. W., które były spójne oraz wzajemnie się uzupełniały, a także dowodów z dokumentów załączonych do akt sprawy, w szczególności wniosku E. W., na którym umieszczono przedmiotową adnotację. Świadczenie ci bezsprzecznie potwierdzili fakt telefonicznych rozmów z E. D. oraz jej osobistego odebrania wniosku, do którego dopisków nie miała zastrzeżeń. W tym stanie rzeczy zeznaniom świadka E. D. Sąd I instancji słusznie odmówił wiarygodności. Jako bez znaczenia dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy Sąd trafnie potraktował złożone przez stronę pozwaną kserokopie wniosków o zawarcie umów ubezpieczenia oraz polis zawieranych przez inne osoby. Sąd Okręgowy argumentację Sądu I instancji w tym zakresie w pełni aprobuje i nie widzi konieczności jej uzupełniania.

Wbrew stanowisku apelującego Sąd Rejonowy nie poczynił błędu w zakresie ustaleń faktycznych w odniesieniu do zgromadzonym dowodów. Poczynione przez Sąd I instancji ustalenia faktyczne znajdują pełne oparcie w przeprowadzonych dowodach w szczególności w postaci zeznań świadków oraz powódki, a także dowodach z dokumentów, których wiarygodność nie była kwestionowana w toku postępowania, stanowiąc pełnowartościowy dowód w sprawie. Sąd Okręgowy nie stwierdza w tym zakresie żadnych uchybień. Pozwoliło to Sądowi Okręgowemu na przyjęcie ustaleń Sądu Rejonowego za własne.

Wskazać należy, iż uważna lektura treści uzasadnienia wskazuje, iż podstawą uwzględnienia powództwa nie było uznanie przez Sąd, iż zawarta przez matkę powódki umowa ubezpieczenia stanowiła kontynuację umowy z (...) S.A., a przyjęcie, iż powołany przez stronę pozwaną §15 OWU stanowi niedozwolone postanowienie umowne o którym mowa w treści art. 385¹ k.p.c. i nast., a tym samym nie wiąże strony. Sąd Okręgowy rozważania Sądu meriti w tym zakresie w pełni podziela, zaś podniesione zarzuty dotyczące naruszenia norm prawa materialnego, tj. art. 385¹ k.p.c. i art. 65 § 2 k.c. w zw. z § 15 ust. 2 OWU uznaje za bezzasadne.

Przede wszystkim Sąd I instancji słusznie uznał, że postanowienie dotyczące uregulowania w przywołanych OWU tzw. okresu karencji, w czasie którego ubezpieczyciel nie ponosi odpowiedzialności w pewnym zakresie jest w okolicznościach niniejszej sprawy niedopuszczalne, bowiem uiszczona przez matkę powódki składka nie została ograniczona, mimo znaczącego wyłączenia odpowiedzialności ubezpieczyciela. Jak wynika bowiem z akt sprawy E. W. z tytułu ubezpieczenia jej zgonu na wypadek nieszczęśliwego wypadku uiściła składkę w wysokości 105,04 zł, podczas gdy wysokość składki w tym zakresie wynosiła 1,80 zł. Sąd słusznie uznał, że w okresie karencji składka powinna zostać odpowiednio obniżona, skoro bowiem ubezpieczyciel nie ponosi pewnego ryzyka, to nie ma podstaw, aby pobierał za nie składkę w pełnej wysokości. Tymczasem przez okres 12 miesięcy karencji, a tym samym w całym okresie trwania umowy, ubezpieczyciel wyłączył swoją odpowiedzialność w zakresie ryzyka zgonu ubezpieczonej, pobierając jednak składkę w pełnej wysokości. Tym samym należało uznać, iż w niniejszej sprawie doszło do spełnienia przesłanek wskazanych w art. 385¹ k.c. jako, że postanowienie uregulowane w §15 OWU kształtuje prawa i obowiązki strony w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jej słuszne interesy. Oceny tej nie jest w stanie podważyć argumentacja zaprezentowana przez apelującego w wywiedzionej apelacji.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Okręgowy z mocy art. 505¹² § 3 k.p.c. oddalił apelację.